

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

במדבר

שיחות קודש
מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שני אורסא הן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש לבריאה
הי' תהא שנת סגולות המשיח
שנת הק"ד לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות ש"פ במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תנש"א

- תרגום מאידית -

כאים מיד ליום השני בשבוע, ולאחרי זה - אסרו חג - ביום השלישי בשבוע.

כל הענינים, ובפרט הקשורים עם קביעות ע"פ תורה של הימים-טובים והפרשיות בתורה, הם בהשגחה פרטית ובתכלית הדיוק. ומה מובן, שמקביעות זו דחג השבועות ישנה הוראה מיוחדת המדגישה עוד יותר ונותנת תוספת כחות גם במילוי כללות הכוונה דיום-טוב זה.

ב. השייכות דחג השבועות, זמן מתן תורתנו, עם שבת - מודגשת במאמר חז"לי: „דכולי עלמא בשבת ניתנה תורה לישראל“.

כיון שכל הענינים הם בתכלית הדיוק (כנ"ל), ועאכו"כ הקשורים עם הענין הכללי דמתן-תורה, מובן שזה „בשבת ניתנה תורה“ (וכן הוא „לכולי עלמא“) הוא מכיון של(נתנת התורה ולשבת ישנה שייכות פנימית.

ויש לומר אחד הביאורים בה: שבת ענינה - מנוחה. כמאחז"ל, „מה הי' העולם חסר מנוחה, באת שבת באת

א. דובר פעמים רבות, שבנוסף לתוכן הכללי של יום-טוב שבו שוות כל השנים, ישנם גם לימודים מיוחדים מהקביעות המיוחדת של היום-טוב בשנה מסוימת, המדגישים ומבהירים - ומוסיפים כחות לביצוע - הלימוד הכללי מהיום-טוב בכל השנים.

שנה זו מתייחדת בכך שהג השבועות בא מיד לאחר יום השבת; זאת אומרת, שהעבודה דחג השבועות נעשית עם ותחת ההשפעה דיום השבת קודש, ובפרט שאין ביניהם הפסק דימי ועובדין דחול. כך שישנה חזקה של שלשה ימי-קדושה רצופים.¹

ושבת זו היא גם - שבת פרשת במדבר.²

קביעות כזו מחולקת גם בכך שהיום הראשון דחג השבועות הוא ביום ראשון בשבוע, שהוא בדוגמת יום ראשון דמעשה בראשית, כמובן מהשיר של יום זה; ומהו

1) ראה בארוכה המכתבים כלליים דתחלת שנה זו (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 859 ואילך). ושיחת ש"פ האזינו (סה"ש תנש"א ח"א ע' 3 ואילך) - ביאור העילוי דקביעות שנה זו, שמימי ר"ה, וימים ראשונים ואחרונים (בחול) דסוכות, נבנסו תיכף ליום השבת, וכן ב"ט כסלו, ובימי הפורים, ועוד. וכמדובר כמ"פ במשך השנה העילוי וההדגשה דענין של שלשה (חזקה) בשנה זו - ראה מכתב י"א ניסן שזו. (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 893 ואילך). ועוד.

2) ש,המנהג הפשוט שיהיו קורין במדבר סיני קודם עצרת" (רמב"ם הלי' תפלה פ"ג ה"ב. ושוש"ע א"ח סתכ"ח ס"ד).

3) ראה לקו"ת ש"ה ש, כה, סע"א: „אנו מונין היום יום ראשון בשבת . . . וקשה הרי כבר עברו רבות ימים משימ"ב עד עתה וא"כ איך אומרים

היום יום ראשון כו', אלא . . . כל יום א' הוא ממש יום ראשון כמו יום א' של ששת ימי בראשית כו' . . . וראה גם סה"מ תש"ד ע' 192. וראה הנסמן בהערה 27.

4) ובארץ ישראל יום השני הוא אסרו חג.
5) ראה של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצו), א.

6) כש"ט הוספות סקי"ט ואילך. וש"נ.
7) שבת פו, ב.

8) ראה גם (באור"א) תו"א יתרו ע, ג. ויקהל פה, א ואילך. ובכ"מ.

9) פרש"י בראשית ב, ב. פרש"י מגילה ט, א (ד"ה ויכל). וראה בר"פ פ"י, ט ובמתנות כהונה שם (ד"ה „שאנן“) בשם חז"ל.

ג. הביאור בכך שמנוחה נפעלת דוקא ע"י שבת תורה (מתן-תורה וקבלת התורה):

העולם מצד עצמו נברא באופן דשינוי ותנועה (היפך המנוחה, „חסר מנוחה“) ¹⁹, ולכל לראש - השינויים דכללות ענין הזמן (יום ראשון, יום שני וכו'), שענינו וגדרו הוא - חילוף ושינוי דעבר הוה ועתיד (ובכללות - קדימה ואיחור), וכל הנבראים שבעולם (שגדרו הוא זמן ומקום) ²⁰ כפופים לשינויי הזמן, באופן כזה שהם משתנים כל הזמן; ²¹ ונוסף לזה ישנם השינויים הפרטיים של כל נברא בעולם.

ולהוסיף, שגם ההתחלקות דמקום - חילוקי הדרגות דמעלה ומטה והצדדים, והשינויים ממקום למקום - קשורים עם היפך המנוחה (ואדרבה - שינוי), כיון שלכל מקום יש את ענינו והנהגותיו

באופן נעלה יותר ממנוחת שבת לפני מ"ת (הבאה מלמעלה), * ע"ד העילוי של כל המצוות לאחרי מ"ת לגבי קיומם לפני מ"ת. ב) ועיקר: פעולת מנוחת שבת בעולם היא על התנאי (שעשה הקב"ה עם העולם בתחלת בריאתו) שישראל יקבלו את התורה (כולל - מצות שבת), וקיום התנאי פעל מנוחה בעולם למפרע (בתחלת בריאתו).

19) ראה בארוכה תפארת ישראל (להמהר"ל) פ"מ.

20) ראה שעה"ה א פ"ו (פב, א). לקו"ת בהר מא, ב. ברכה צח, א. ובכ"מ. - וראה לקו"ש חכ"ו ע' 61 ואילך.

21) כמאמר „כל הוה נפסד“ (ראה מו"נ ח"ב פ"ב), תינוק משנולד מתחיל להתייבש (ראה בחיי בראשית א, כח).

מנוחה“. ובלשון ברכת המזון דשבת (מיוסד על לשון המשנה¹⁰) „הרחמן הוא ינחילנו לאיום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים“¹¹. ובהדגשה יתירה - בלשון תפלת מנחה דשבת¹²: „יום מנוחה . . מנוחת שלום . . מנוחה שלימה שאתה רוצה בה“ (ובכמה מקומות עוד לשונות של מנוחה).

ענין המנוחה בעולם נפעל בשלימותו ע"י מתן-תורה - כמאחז"ל¹³ על הפסוקי: „ויהי ערב ויהי בוקר יום הששי“, „ה' יתירה למה לי, מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית ואמר להם אם ישראל מקבלים התורה אתם מתקיימין ואם לאו אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו“¹⁵, כמש"כ¹⁶, „ארץ יראה ושקטה“, „בתחלה יראה ולבסוף (במ"ת) שקטה“¹⁷.

ולכן סבורים כולם ש„בשבת ניתנה תורה“, כיון שע"י נתינת וקבלת התורה נפעלה מנוחה ו„שקטה“ דעולם, שלימות הענין ד„באת שבת באת מנוחה“ (שהי „חסר“ בששת ימי בראשית, קודם שבאה שבת)¹⁸.

10) תמיד בסופה.

11) שכל שבת הוא מעין (והכנה ל) ה„יום שכולו שבת ומנוחה“ (ראה המשך תער"ב ח"ב ע' א'קכה. ועוד).

12) הטעם שאומרים זה דוקא בתפלת מנחה דשבת י"ל - כי אז הוא גילוי דשלימות מנוחת שבת. אבל ענין זה שייך לכל היום, כמפורש בהתפלה: „יום מנוחה“.

13) שבת פה, א. וראה גם ע"ז ג, א.

14) בראשית א, לא.

15) „הששי משמע הששי המיוחד . . ששי בסיון

בשנתנה בו תורה“ (פרש"י שבת שם).

16) תהלים עו, ט.

17) שבת שם. ע"ז שם.

18) ומה שאחז"ל ש„באת שבת באת מנוחה“ ביום השביעי למעשה בראשית (ריבוי שנים לפני מ"ת) - י"ל: א) מנוחת שבת בעולם שנעשה במ"ת (לאחרי הציווי לישראל על קיום מצות שבת) הוא

(* ע"ד שמנוחת העולם (נח מלשון מנוחה ונייחא) (ראה פרש"י בראשית ה, כט. ב"ד פ"ל, ה)) שנעשתה ע"י המבול („לא ישבותו“ (נח ח, כב)) היא נעלית יותר מהמנוחה שנפעלה ע"י השבת במעשה בראשית קודם המבול.

ביום השביעי²⁹, מנוחה וקביעות במקום³⁰.

והשלימות בענין זה נפעלה במתן-תורה - כשבנ"י קבלו את התורה מהקב"ה, כיון שזוהי התכלית שלשמה נברא העולם (בשביל התורה ובשביל ישראל³¹), וכאשר נפעלת בגלוי תכלית כל הבריאה - שהיא תכלית אחת ויחידה - באופן שנגרש בכל העולם, בכל פרטי העולם (זמן ומקום)³² - הרי זה מביא מנוחה בכל העולם, ע"י קיום התנאי, "שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית . . אם ישראל מקבלים התורה

השונים כו', והליכה ממקום אחד למשנהו קשורה בטלטול²² ושינוי ממקומו ומצבו הקודם²³.

יום השבת הביא מנוחה בעולם («באת שבת באת מנוחה»¹⁹, כיון שהבריאה נסתיימה בששת ימי בראשית, «ויכולו השמים והארץ וכל צבאם, ויכל אלקים גו' מלאכתו אשר עשה»²⁴, ונגרש בכל העולם ובכל פרטי העולם - השניוניים וחילוקי דרגות דזמן ומקום - איך שהכל נברא מה' אחד²⁵, הכוונה אחת דהקב"ה בכל פרטי הבריאה, שהיא נעלית משינויי הזמן והמקום²⁶, ולכן, הרי היא מביאה מנוחה בכל הבריאה, בהיותה קשורה עם «מנוחה», הן בזמן - כידוע²⁷ ששבת היא על"י שלמעלה מבחי' זמן, ולכן מתחילים אח"כ לספור שוב: יום ראשון בשבוע וכו', והן במקום - כמ"ש²⁸ «שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו

29) ואף שאיסור זה (יציאה ממקומו) הוא על «אלפיים אמה» של תחום שבת (עירובין נא, א*), וגם זה הוא דוקא מתוך לעיר, אבל מותר לאדם לצאת ממקומו הקבוע (רשות היחיד שלו) ולהלך כל העיר וחוצה לה אלפיים אמה (ראה רש"י עירובין מא, ב ד"ה כאילו. ועוד), הרי מדיוק ל' הכתוב, «אל יצא איש ממקומו», מובן, שכל זה נכלל ב«מקומו» של האדם, ואין בזה גדר טלטול והיפך הקביעות והמנוחה. וראה שו"ע אדה"ז או"ח סשצ"ו ס"א: «עד אלפיים נקרא מקומו כו'», עיי"ש.

30) ואף שאמרו חז"ל בנוגע להמסעות במדבר «על פי ה' יחנו על פי ה' יסעו כמאן דקביע להו דמי» (בהעלותך ט, יח. כג. עירובין נה, ב), מ"מ אי"ז שלימות הקביעות ומנוחה - כפי שהוא ביום השבת. והרי בפשטות לא היו המסעות בשבת (כיון שקשור לכמה מלאכות וכו'). ראה שבת פז, ריש ע"ב (ובתוד"ה אתחומין שם).

וע"פ המבואר לקמן בפנים (סיו"ד), יש לומר, שממנוחת שבת (ש«מינ' מתברכין כולהו יומין» (ראה זו"ב סג, ב. פח, א)) נמשך הכח לקביעות ומנוחה גם במסעות שבמדבר, שהוא היפך ממקום מנוחת האדם («בארץ לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם» (ירמ' ב, ו)).

31) פרש"י ר"פ בראשית. ובכ"מ.

32) ראה זבחים קטז, א. וראה תנחומא שמות כה. שמו"ר פ"ה, ט. פרש"י יתרו כ, ב.

* ראה חדיעות בזה - שו"ע אדה"ז רסשצ"ו. הנסמן בתור"ש ח"ד ע"י שלושלז.

22) ובפרט טלטולי גברא דקשין מדאיתא (כתובות כה, א. סנהדרין כו, א).

23) וכמובן גם מדיני התורה בנוגע לשינוי מנהגי האדם לפי מנהגי המקום שהלך לשם או לפי המקום שיצא משם (ראה לדוגמא פסחים רפ"ד. ועוד).

24) בראשית ב, א-ב.

25) ראה חינוך מצוה לג, שאיסור מלאכה בשבת הוא כדי «לקבוע בנפשתינו אמונת חידוש העולם כו' ונזכר ביום אחד בכל שבוע ושבוע שהעולם נברא בששה ימים חלוקים ובשביעי לא נברא דבר, ובכל יום ויום נבראו ענינים חלוקים לתורות על הרצון פשוט כו'». וע"פ המבואר בפנים יובן יותר לשון החינוך «בכל יום ויום נבראו ענינים חלוקים לתורות על רצון הפשוט» - כי ממנוחת שבת נתגלה אחדותו ית', הרצון אחד, בכל פרטי חילוקי הבריאה.

26) ראה גם לקו"ש חט"ו ע' 55 ואילך.

27) לקו"ת וסה"מ תש"ד שבעה ע"ה 3. אוה"ת שבועות ע' פו. ברכה ע' איתתצא. איתתצט. ובכ"מ.

28) בשלח טז, כט.

אתם מתקיימין".

ושינויי הזמן והמקום - ע"ד מנוחת שבת, ש"מיני" מתברכין כולהו יומין³⁶, ששת ימי הבריאה, שבהם עוסקים במלאכת העולם (הסדר דתנועה ושינוי) - שגם כאשר עוסקים עם פרט שבפרט, נמצאים במנוחה, ועושים כל פרט מתוך מנוחה, במילא ה"ז נעשה בשלימות.

ד. ובפרטיות יותר - בעבודת השם:

אע"פ שבעבודת יהודי ישנם כו"כ פרטי דרגות ואופנים עכ"ז שלימות העבודה (מתוך מנוחה) היא דוקא כאשר בכל פרטי עבודת היהודי נרגשת הנקודה האחת והיחידה: „אני (לא³⁷) נבראתי (אלא³⁷) לשמש את קוני".

וכפי שזה בקיום המצוות: נוסף על הכוונה הפרטית שבכל מצוה ומצוה (מהתרי"ג מצוות), צריכה להיות (עוד קודם לכן) הכוונה הכללית³⁸, כנוסח ברכת כל המצוות - „אשר קדשנו במצוותיו וצווננו" (ורק לאחר זה מזכירים את המצוה הפרטית), הכוונה בכל המצוות שמקיימים את רצונו של הקב"ה³⁸.

ובלשון המשנה³⁹ והובא להלכה בהתחלת השו"ע⁴⁰ - „לעשות רצון אביך שבשמים" (לאחר שמונה את ארבעת אופני העבודה: „הוי עז כנמר וקל כנשר רץ כצבי וגבור כארי"), ובדיוק הלשון „רצון אביך" ולא „מצוות אביך":

„מצוות" קאי (גם) על התחלקות המצוות לפרטים - תרי"ג מצוות דוקא,

והביאור בזה - כפי שהוא בפשטות הדברים, בטבע בני אדם: כאשר אדם אינו מרגיש את הכוונה והתכלית בחייו (ש„אני נבראתי לשמש את קוני"³³), אינו יכול להיות במנוחה והתיישבות אמיתית, כיון ששינויי הזמן והמקום וכל ריבוי הפרטים ופרטי פרטים שבחייו גורמים אי-שקט תמידי, ש„שובר" אותו; דוקא כאשר הוא מרגיש את המטרה - הכוונה והתכלית - הטמונה בכל הפרטים, הרי זה מביא לו מנוחה, שהיא למעלה מתנועה ושינוי דפרטי החיים, ובמילא - לשלימות האדם, וכפי שרואים בפשטות שאדם נמצא יותר בשלימות כאשר יש לו מנוחה, מנוחת הנפש ומנוחת הגוף.

ויתירה מזו: זה מביא מנוחה לא רק להאדם עצמו, אלא גם לכל הענינים שהוא עושה בעולם, שהם נעשים בשלימות יתירה וביתר הצלחה כאשר הם נעשים מתוך מנוחה, עד שזה מביא מנוחה בכל העולם כולו.

ועד"ז מובן גם, להבדיל, בנוגע למתן-תורה: כאשר בנ"י קבלו את התורה נתגלתה התכלית דכל הבריאה - בשביל התורה ובשביל ישראל, שבנ"י יקבלו תורה ומצוות ויקיימו אותם, וישפיעו גם על אוה"ע שיקיימו את ז' מצוות בני נח שלהם³⁴, ועי"ז יעשו מכל העולם דירה לו יתברך בתחתונים³⁵. לכן הביא זה מנוחה (ש„שקטה") בכל העולם.

עד שמה נמשכת מנוחה גם בפרטי

(36) נסמן בהערה 30.

(37) גירסת המלאכת שלמה ועוד, קידושין שם.

(38) ראה תניא רפמ"א. שער האמונה פי"ג. עטרת ראש דרוש לעשי"ת נח, ב ואלך. המשך תרס"ו ע' נו. סה"מ מלוקט ח"ב ע' נו.

(39) אבות פ"ה מ"ב.

(40) טור ושו"ע אדה"ז או"ח רס"א.

(33) משנה וברייתא סוף קידושין.

(34) ראה רמב"ם הל' מלכים פ"ח ה"י: צוה משה רבינו מפי הגבורה לכופ את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח.

(35) ראה תנחומא נשא טז. שם בחוקות ג.

במדב"ר פי"ג, ו. תניא פל"ו.

ה. ענין הנ"ל רואים בהדגשה במצות אהבת ה' [הכוללת את כל מ"ע⁴⁸], וגם את מצות יראת ה' הכוללת את כל מצוות ל"ת⁴⁸] - „ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך”⁴⁹:

אהבה שבלב קשורה דוקא עם תנועה ושינוי - בבחי' רצוא ושוב. אעפ"כ כתוב שהעבודה צריכה להיות באופן ד, „אם רץ לבך שוב לאח”⁵⁰. ולכאורה אינה מובנת תוספת תיבת „לאחד”, דלכאורה הי' מספיק לומר „אם רץ לבך (צריך להיות) שוב”, כמ"ש⁵¹ „והחיות רצוא ושוב”. ואדרבה: העבודה שבלב קשורה דוקא עם תנועה דרצוא ושוב, עד שחיות האדם ע"י השפעת הדם מן הלב תלוי" בכך שתמיד יהי' דפיקו דליבא, תנועה תמידית דרצוא ושוב, ועד"ז מובן בנוגע לעבודה שבלב (אהבה), שצריכה להיות באופן דרצוא ושוב, הרצוא מביא לשוב (בכלים), ואח"כ מביא השוב לרצוא נעלה יותר, ולאח"ז לשוב נעלה יותר וכן הלאה. משא"כ „שוב לאח” מדגיש שהשוב צריך להיות לדבר אחד ויחיד - לא לריבוי, ואפילו לא שתי תנועות דרצוא ושוב!?

ויש לומר הביאור בזה: שלימות העבודה היא דוקא מתוך מנוחה, עד שאפילו במקום דשינוי ותנועה (רצוא ושוב), יהי' ענין המנוחה. וזה נפעל דוקא ע"ז שנגרש רצון ה' - רצון אחד (כוונה

„לא תוסיפו גו' ולא תגרעו”⁴¹, וכל מצוה מחולקת מכל שאר המצוות באופן קיומה וכו', עד ש, „אין עושין מצות חבילות חבילות”⁴², „דבעינן שיהא לבו פנוי למצוה אחת”⁴³. משא"כ „רצון” הוא למעלה מהתחלקות (ושינוי דרגות) - רצון הוא אחד ויחיד, הן בנוגע לפרטי הדבר שהוא רוצה הרי הרצון הוא בכל פרט בשוב, והן בנוגע לכללות הענינים, הרי „אין הרצון משתנה לפי אופן הענינים שהרצון בהם”, „נאמר שבדבר זה הרצון הוא באופן כך ובדבר זה הרצון הוא באופן כך”⁴⁴.

ולכן נאמר הלשון „לעשות רצון אביך שבשמים” - כיון ששלימות העבודה (מתוך מנוחה) היא בכך שבקיום כל המצוות תורגש נקודה אחת ויחידה - שמקיימים בזה את רצונו של הקב"ה.

ומזה נמשך אח"כ גם בפרטי המצוות, כפי שכל מצוה היא „במקומה” (כמצוה פרטית) - כידוע שכל מצוה כלולה (ויש בה מעין) מכל שאר המצוות, ולכן „העוסק במצוה פטור מן המצוה”⁴⁵, כיון שהיא כוללת בתוכה את שאר המצוות, במילא ע"י קיום מצוה זו הרי זה „כמו שמקיים גם זה”⁴⁶ (המצוה שני')⁴⁷.

41 ואתחנן ד, ב. ובפ' ראה יג, א: לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו.

42 ברכות מט, א. וש"נ.

43 תורה לפי - מו"ק ח, ב.

44 סה"מ קונטרסים ח"ב ע' שיב. וראה גם שם

ע' שני. סה"מ תרס"ה ע' רסה. ובכ"מ. לקו"ש ח"ג ע' 67 ואילך.

45 סוכה כה, א.

46 צפע"נ כללי התורה והמצוה בערכו. וראה

שיחת ש"פ מקץ (סה"ש תנש"א ח"א ע' 197). וש"נ.

47 ומ"מ לא נאמר „מצוות” (אלא „רצון אביך

שבשמים”), כי גם בהעוסק במצוה שפטור מן

המצוה (מפני שכלול בזה כל המצוות) הי' ניכר

החסרון „בריאח דלבושייכו” (ראה המשך תרס"ו

ס"ע סח ואילך).

48 תניא רפ"ד. ובכ"מ.

49 ואתחנן ו, ה.

50 ספר יצירה פ"א מ"ח. - בס"י שלפנינו:

שוב למקום. וראה אוה"ת יתרו ע' התקעה. ע'

תתקפא. סה"מ תרנ"ט ע' ריג בהערה. - ובתקו"ז

בהקדמה (ו, א): אם רץ לבך שוב לאחור

(נ"א לאחד). ובכסא מלך כתב ע"ז: שוב לאחד

גרסינן.

51 יחוקאל א, יד.

כפי שהוא נמצא בחדרו, משא"כ עני - כיון שאין לו כלל השגה בגילויי המלך, מבקש הוא לדבר עם המלך, ובמילא לבד בחדרו.

ועד"ז בעבודת ה': תפלת עשיר - בגלל השגתו בגדלותו ית', הגדלות דסדר השתלשלות, מלאכי השרת (שרפים היות ואופנים), עד בעשר ספירות וכו' - יכולה להיות בכך שיבקש את הגילויים הגדולים שלמעלה, כפי שהמלך נמצא לבוש בלבושים ומוקף במשרתי המלך, מלאכי עליון, שהם ריבוי גדול ואדיר, „אלף אלפים ישמשוני" ורבו רבבון קדמוהי יקומו⁵⁶, עד ש"לגדודיו אין מספר"⁵⁷. או שהוא (העשיר) יבקש אפילו גילויים נעלים בעבודת ה' - אהבה ויראה (כסף וזהב רוחניים) וכו"ב, עד הגילויים של הדרגות והספירות הכי נעלות בסדר השתלשלות, שמבלי הבט על גדלותן - הרי הן קשורות עם חילוקי דרגות, לא „שוב לאחד", הקב"ה בעצמו (ה' אחד), ובמילא גם אין לו מנוחה בשלימות כיון שנרגשים אצלו חילוקי הדרגות שלמעלה (כנ"ל);

משא"כ תפלה לעני - אחד כזה שעומד בתכלית הביטול (כעני) - הרי דוקא בגלל ביטולו (והעדר ההשגה בהגילויים שלמעלה), מתבטאת תפלתו ב„לפני ה' ישפוך שיהו", לדבר עם המלך בעצמו, עצמותו ית', ע"ד אני מתפלל לדעת זה התינוק⁵⁸, שתינוק אינו יודע אודות ספירות וגילויים וכו', אלא אודות „אלוקה מצוי"⁵⁹ עצמותו ית', שאינו שייך (שלמעלה) מכל הגילויים והתוארים.

ותכלית אחת) - בכל פרטי העבודות. ולכן אומרים ש,ואם רץ לבך שוב לאחד": תכלית השוב צריך להיות לא (רק) בכדי להגיע לרצוא נעלה יותר, אלא „לאחד" - לקיים את רצונו של הקב"ה. ז.א. שאינו מרגיש בזה את שינוי התנועה דלבו (רצוא או שוב), אלא את קיום רצונו של הקב"ה שהוא „אחד" (ובזה אין שום נפק"מ אם זה רצוא או שוב). ויתירה מזה (כלשון הידוע⁶²): - אפילו נצטוונו לחשוב עצים.

ועי"ז נמשך אחר-כך ה„לאחד" גם בפרטי העבודות ופרטי תנועות הלב, רצוא ושוב.

ו. וזה נפעל ע"י ביטול האדם להקב"ה, שהוא מרגיש שכל מציאותו היא רק עבד לה' „לשמש את קוני". ודוקא ע"י ביטולו כעבד לה' - נעשה „עבד מלך מלך"⁶³, שנעשה (דבר אחד עם) מציאות המלך (כביכול).

ועד הפירוש הידוע בחסידות⁶⁴ על „תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיהו"⁶⁵, שתוכן ה„תפלה לעני" הוא בזה ש„לפני ה' ישפוך שיהו", כיון שע"ז שעומד בתכלית הביטול, הרי תפילתו היא דוקא לדבר עם הקב"ה בעצמו.

עד"מ החילוק בין עשיר ועני כפשוטו: עשיר - בגלל השגתו בעשירות - יכול לפעמים לבקש את הגילויים של המלך, כסף וזהב וכו"ב, כפי שהמלך נמצא מחוץ לארמון שלו, לבוש בלבושים ומוקף בשרי המלך, עבדי המלך צבא המלך וכו', במקום לדבר עם המלך עצמו

(52) ראה לקו"ת שלח מ, א.

(53) ספרי ופרש"י עה"פ דברים א, ז. תנחומא צו יג (הובא בפרש"י בהעלותך יב, ח). ב"ר פט"ז, ג. - ובשבועות מז, ב; עבד מלך כמלך.

(54) כ"ש סצ"ו. אור המאיר פ' וישלח.

(55) תהלים קב, א.

(56) דניאל ז, י.

(57) איוב כה, יג. וראה הגיגה יג, סע"ב.

(58) שו"ת הריב"ש סקנ"ז. הובא ונת' בשרש

מצות התפלה להצ"צ פ"ח (דרמ"צ קיח, א).

(59) תו"א וירא יד, ב.

מזו - שסוף-סוף אין זה באופן דשליטה (בעל-כרחך), אלא באופן פנימי (ברצון). והכה לזה הוא ע"י ביטול העבד - שמגיע ברצון המלך עד בעצם המלך, שלמעלה מהתחלקות גם דמוחין, וזה נותן כח להמשיך מנוחה אמיתית («מנוחה שלימה») בכל כחות הנפש, ולחבר את מנוחת המוח עם תנועת הלב. וי"ל שזה מרומז ב"כבד", שבו נקרא הדס⁶⁰ (שבא מהלב) במקום אחד (באופן של מנוחה).

ז. וענין זה - הגילוי דעצם המלך, מלך מלכי המלכים הקב"ה ע"י ביטול העבד (בנ"י) - נפעל בשלימות ובגלוי במתן-תורה:

במ"ת הי' הגילוי ד, אנכי ה' אלקיך⁶⁸, גילוי עצמותו ית' בראי' חושיית⁶⁹, אתה הראת לדעת⁷⁰, וההקדמה לזה היתה הביטול בתכלית דעם ישראל, על ידי זה ש"הקדימו ישראל נעשה לנשמע", שע"י קשרו המלאכים לכא"א מישאל, שני כתרים אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע⁷¹, ובפרטיות יותר - ישנם את ה"ג' עטרות" שבני המדינה עשו למלך, שבנ"י נתנו להקב"ה, ונתן בראשו אחת ושתים בראשם של בניו⁷². דוקא ע"י ביטול העם נעשה הכרת המלך, כיון שביטולם מגיע, לפני הוי", בעצמותו ומהותו ית', ושם מתעורר ומשם נמשך רצונו להיות מלך, ועל ידי זה מתהווה כל סדר השתלשלות, עד עשי' למטה

ודוקא ע"י תכלית הביטול דעבד - שע"י נעשה, עבד מלך מלך (כנ"ל) - מקבל הוא אח"כ גם את כל הגילויים ועשירות מהקב"ה, מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה⁶⁰ [כפי שהי' אצל משה רבינו, שע"י הביטול בתכלית שלו, ונחננו מה⁶¹, היתה אצלו גם עשירות⁶², תפלה למשה⁶³, תפלת עשירי⁶⁴]. באופן שגם בחילוקי הדרגות דסדר השתלשלות נרגשת אחדותו ית', וגם במקום דשינוי ותנועה יש לו שלימות המנוחה.

ויש לומר שענין זה מרומז גם בתיבת "מלך" («עבד מלך מלך»), ר"ת מוח לב כבד⁶⁵:

החילוק בין מוח ולב הוא, שהמוח אינו מתענע. ואדרבה: שלימות המוחין היא דוקא ע"י מנוחה והתיישבות. לעומת זאת הלב מתענע בתמידות (רצוא ושוב דדפיקו דליבא), ודוקא בזה מתבטאת חיות הלב והשפעת הדם אל הגוף, ועד"ז המדות שבלב (אהבה וכו') - שנמצאות בתנועה ותשוקה, בבחי' רצוא ושוב (כנ"ל).

ע"י עבודת העבד (ביטול) - נעשה «עבד מלך מלך», ההיבור דשני הענינים: מנוחת המוח ותנועת הלב, שמנוחת המוח נמשכת וחודרת גם בתנועת הלב (המדות) באופן ד"מוח שליט על הלב"⁶⁶, ויתירה

60 נוסח ברכה השלישית דברהמ"ז.

61 בשלח טו, ז.

62 נדרים לה, א.

63 תהלים צד"ק, א.

64 ראה וזח"א קסח, ב. וראה ד"ה תפלה למשה תר"ס (ע' מט ואילך). תשכ"ט (סה"מ מלוקט ח"ה ע' ריז). - נעתקו ב"קובץ י"א ניסן שנת הצד"ק" (קה"ת תנש"א) אות יח, כא.

65 ראה ניצוצי אורות וניצוצי זהר לוח"ב קנג,

א. וש"נ.

66 זח"ג רכד, סע"א. וראה תניא פי"ב (יז,

רע"א). פי"ז (כג, א). פ"ל (לה, ב). פנ"א (עא,

סע"א).

67 חולין קט, ב.

68 יתרו כ, ב.

69 ראה תניא פל"ו (מו, א).

70 ואתחנן ד, לה.

71 שבת פה, א.

72 ויק"ר פכ"ד, ת. וראה סה"מ עזר"ת ע'

רכה, שהכתר השלישי הוא כנגד שהקדימו נעשה לנשמע (נוסף על שני הכתרים שכנגד נעשה ונשמע).

(כמבואר בדרושי ראש השנה⁷³).

וכפי שהי' במתן-תורה בפשטות, שיחד עם זה שהי' "קבלו מלכותי" - נקודה אחת בכל הענינים, הי' אח"כ "אגזור עליכם גזירות"⁷⁴, פרטי המצוות. אבל באופן שבכל הפרטים ישנה מנוחה שבאה ע"י הנקודה אחת שבכל המצוות.

ועד"ו בתורה עצמה - נוסף על גילוי התורה מלמעלה, "וירד ה' על הר סיני". וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר⁷⁵, ניתנה התורה באופן ש"לא בשמים היא"⁷⁶, אלא דוקא למטה, ופס"ד התורה נעשים דוקא ע"י הכרעת השכל דב"ד שלמטה, "ובאת אל הכהנים". ואל השופט אשר יהי' בימים ההם⁷⁷, כפי שהם מעריכים את התנאים ומצב העולם. ודוקא שם ממשיכים את המנוחה ושלום תורה, שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם⁷⁸.

ומזה נמשך הכח דמתן-תורה לפעול מנוחה ("שקטה") בכל העולם כולו, עי"ז שמתגלית התכלית והכוונה דכל הבריאה, כנ"ל.

ה. עפ"ז מובן גם סדר העבודה דבני כהונה למתן-תורה:

לאחרי יציאת מצרים היתה אצלם העבודה במ"ט ימי הספירה בבירור פרטי המדות מחסד שבחסד עד מלכות

שבמלכות (עבודה בבחי' שינויים, בכל יום ויום מדרגא לדרגא); ולאחרי המ"ט ימים - בסיום דמלכות שבמלכות, תכלית הביטול ד"תפלה לעני", הגיעו ליום החמישים (שער הנו"ן), כידוע שמלכות מגעת לכתר, עד לפנימיות הכתר, "לפני הוי" - הגילוי דמתן-תורה⁷⁹, "אנכי ה' אלקיך", עד באופן שזה נעשה "אלקיך" - "כתך והיותך"⁸⁰.

וביחד עם זה קבלו בני את כל הגילויים דסדר השתלשלות, גילוי מעשה המרכבה⁸¹, וירד ה' על הר סיני על כסא הכבוד שלו⁸² וכו', נוסף על הגילויים והשפעות גשמיים ועשירות גשמית שהיתה להם מביות מצרים וביות הים, הכל חדרור בהכרה ב"שוב לאחד".

ט. ע"פ הנ"ל תובן הנתנית כה מקביעות שנה זו, כשנכנסים הישר משבת לזמן מתן תורתנו, ביום ראשון בשבוע:

בכל שבת נפעל (בדוגמת שבת הראשונה) ענין המנוחה בהבריהא, באת שבת באת מנוחה". ובכל יום ראשון חוזרים מחדש הענינים שאירעו ביום ראשון הראשון דמעשה בראשית - בריאת כל העולם כולו מחדש (החל מבריאת הזמן מחדש, יום ראשון), "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ"⁸³, "את השמים לרבות ותולדותיהם ואת הארץ לרבות ותולדותיהם"⁸⁴.

ועד"ו הוא גם בנוגע למתן-תורה:

(73) סידור (עם דא"ח) שער התקיעות רמה, ד ואילך.

(74) מכילתא יתרו כ, ג.

(75) יתרו יט, כ. כ, א.

(76) נצבים ל, יב. וראה ב"מ נט, ב.

(77) שופטים ז, י. ואחז"ל "אין לך אלא שופט

שבימיך" (ספרי ופרשי עה"פ. וראה גם ר"ה כה,

ב).

(78) רמב"ם סוף הל' חנוכה (מספרי נשא ו, כג

- ראה לקו"ש ח"ח ע' 340 ואילך).

(79) ראה לקו"ת במדבר יב, א ואילך.

(80) ראה לקו"ת שם טו, רע"ד. ועוד.

(81) ראה משפטים כד, י ואילך. שמור"פ ג, ב.

וש"נ.

(82) פרשי יתרו יט, כ.

(83) בראשית א, א.

(84) פרשי בראשית א, יד.

שאינן זה מקרי ח"ו, אלא בהשגחה פרטית (במכ"ש מכל עניני העולם), כיון שלמתן-תורה יש שייכות עם ענין המדבר. ויש לומר אחד הביאורים בזה: בעולם גופא (שמצ"ע הוא „חסר מנוחה“) העדר המנוחה והתיישבות האדם – הוא במדבר, שמדבר הוא „לא ישב אדם שם“⁸⁹: אם הוא אדם, אזי אין מקומו במדבר, ועאכו"כ אין זה מקומו בהתיישבות („לא ישב אדם שם“). והחידוש דמ"ת הוא – המשכת מנוחה („שקטה“) אפילו במקום שהוא ההיפך בתכלית ממנוחה והתיישבות האדם („לא ישב אדם שם“), ועאכו"כ שעי"ז נעשית מנוחה גם בשאר העולם (מקום מושב האדם).

ולהוסיף, שענין זה מודגש גם בכך שבתחלת פ' במדבר מדובר אודות מנין בני ישראל במדבר סיני: מנין קשור עם קביעות והתיישבות – דבר שבמנין אינו בטל⁹⁰. ובפרט מנין בני שמתוך חייבתן לפניו מונה אותם כל שעה⁹¹, שזה מוסיף עוד יותר בקביעות⁹² ומנוחה שלהם. לאידך גיסא מנין בני ה' דוקא במדבר, „ולא ישב אדם שם“ – המשכת המנוחה למטה במקום דהיפך ההתיישבות⁹³.

[וי"ל דוגמא לדבר – במנין דמעשר בהמה (להבדיל), שמונים דוקא כאשר הבהמות אינן עומדות במנוחה במקום אחד, אלא כאשר הן יוצאות מן הדיר (והרפת)⁹⁴, עד שמגיעים לעשירי – הרי

בזמן מתן-תורתנו בכל שנה ניתנת התורה „מחדש“, בדוגמת כפי שהי' במ"ת בפעם הראשונה [כהלשון „נותן התורה“ לשון הוה⁸⁵], ויתירה מזה – באופן ד„מעלין בקודש“⁸⁶.

ועפ"ז מובן שכאשר נכנסים משבת הישר לזמן מתן תורתנו – בלי הפסק דעובדין דחול – נמצאים בהדגשה שני לימודים:

(א) כיון שהערב וההכנה לחג השבועות הוא שבת, שענינה הוא מנוחה, כללות התוכן דמתן-תורה (שלכן „דכולי עלמא בשבת ניתנה תורה“⁸⁷) – הרי זה נותן תוספת כח להמשכת המנוחה בזמן מתן תורתנו, בכואנו הישר מההשפעה דמנוחת שבת.

(ב) כיון שזמן מתן תורתנו הוא ביום ראשון בשבוע – הרי זה מדגיש עוד יותר שהמנוחה (דמ"ת) נמשכת במציאות העולם שביום זה (- ראשון) מתהווה מחדש (בדוגמת יום ראשון דמעשה בראשית), המשכת מנוחה בעולם שקשור עם שינוי והתחלקות דזמן ומקום.

ויתירה מזה: החידוש במציאות העולם נמשך מהחידוש דתורה (בזמן מ"ת), כמאמר⁸⁸ אסתכל באורייתא וברא עלמא, במילא מובן שהחידוש דזמן מ"ת בשנה זו קשור עוד יותר עם חידוש בהמשכת מנוחה („שקטה“) בקיום העולם.

י. עפ"ז מובנת גם השייכות המיוחדת עם (שבת) פ' במדבר דוקא:

מתן-תורה ה' דוקא במדבר. ומובן,

(89) בסמן בהערה 30.
 (90) ביצה ג, ב. וש"נ. שו"ע יו"ד סק"י ס"א.
 שו"ע אדה"ו סתמ"ז ס"ב.
 (91) פרש"י ר"פ במדבר.
 (92) ראה לקו"ש ח"י"ח ע' 25. וש"נ.
 (93) ראה לעיל הערה 30.
 (94) בכורות נה, ב במשנה. רמב"ם הל' בכורות רפ"ז.

(85) של"ה כה, א. לקו"ת תזריע כג, א. ועוד.
 (86) ברכות כה, א. וש"נ.
 (87) ולהעיר שבזמן הוה (שקביעות החדשים היא ע"פ החשבון) יום א' דחג"ש (ו' סיון) אא"פ לחול ביום השבת.
 (88) חז"ב קסא, א.ב.

- בכמות ובאיכות - בלימוד התורה, הן בשיעורים הכלליים השווים לכל נפש, כולל ובמיוחד בזמנים אלו - באמירת פרקי אבות בכל שבתות הקיץ, ומה טוב - שילמדו משנה אחת (או כמה משניות) בעיון, בהבנה והשגה,

וכמו"כ בשיעורי הת"ת הידועים - ללמוד בכל יום את שיעור החומש (כפי שנחלק לימי השבוע), שיעור תהלים (כפי שנחלק לימי החודש) ושיעור תניא (כפי שנחלק לימי השנה) - ששלשה שיעורים אלו הם כנגד ג' הרועים הקשורים עם חג השבועות: חומש - כנגד משה רבינו שקיבל תורה מסיני⁹⁹. תהלים - ספרו של דוד המלך, שמת בעצרת¹⁰⁰, ותניא - ביאור בתורת ישראל הבעש"ט שגם יום ההילולא שלו הוא בחגה"ש¹⁰¹;

וגם מה טוב ונכון וכו' בלימוד הרמב"ם (כפי שנחלק לשנה אחת (בערך) ע"י לימוד ג' פרקים ליום, או לג' שנים ע"י לימוד פרק אחד ליום, או בספר המצוות),

הזן בשיעורים הפרטיים בכל חלקי התורה של כל אחד ואחת, כל אחד לפום שיעורא דילי.

יב. ובענין זה (הוספה וחינוך בתורה בקשר עם זמן מתן תורתנו) יש להציע לעורר ולעודד אודות ענין נוסף - לפרסם ולהדפיס חינודשי תורה.

ובהקדמה:

ידוע שיש בכחו של כאו"א מישראל,

„העשירי יהי' קודש"⁹⁵, קדש מלה בגרמיי⁹⁶, שלימות המנוחה וההתייבות].

יא. ההוראה לפועל מהאמור לעיל:

כיון שבזמן מתן תורתנו בכל שנה ניתנת התורה (באופן חדש) מחדש, והיא ניתנת למטה דוקא („לא בשמים היא"), באופן שמתוסף חידוש במנוחה שבעולם - מובן שבני צריכים בכל שנה לקבל את התורה (מחדש), באופן חדש, „בכל יום יהיו בעיניך חדשים"⁹⁷, עד „חדשים" ממש, ובאופן שהם „קולטים" זאת בשכלם למטה, עד באופן של (ממש מלשון) ממשות.

ועאו"כ בשנה זו, כאשר נכנסים הישר משבת לזמן מתן תורתנו ביום ראשון - החידוש בזה צריך להיות ביתר שאת וביתר עזו, ובשני הקצוות: קבלת התורה מחדש מתוך הכרה בנותן התורה, ושהתורה היא תכלית כל הבריאה כולה, ובמילא מביאה היא לחידוש בהמנוחה אצל יהודי בעבודתו ומביאה מנוחה בעולם; וביחד עם זה - להמשיך מנוחה מהתורה בכל פרטי המצוות, בכל פרטי הכחות שלו ובכל פרטי עבודתו, עד בכל פרטי העולם.

החל מזה שמתוסף אצלו חידוש בלימוד התורה שלו מתוך הכרה בנותן התורה, ובמיוחד - ע"י לימוד פנימיות התורה, „דע את אלקי אביך ועבדתו בלבב שלם"⁹⁸, וביחד עם זה - לימוד התורה בהבנה והשגה דשכל האדם. ובפשטות: כאו"א מישראל יוסיף חידוש

(95) בחוקתי כו, לב.

(96) חז"ג צד, ב. וראה סידור עם דא"ח ר, ג ואילך.

(97) פרש"י יתרו יט, א. עקב יא, יג. תבוא כו, טז.

(98) דה"א כח, ט. וראה תניא קו"א קנו, ב.

(99) אבות רפ"א.

(100) ירושלמי ביצה פ"ב ה"ד. חגיגה פ"ב ה"ג. רות רבה פ"ג. תוד"ה אף עצרת - חגיגה יז, א.

וראה לקו"ש ח"ח ע' 21 ואילך. וש"נ.

(101) לקו"ד ח"א לב, א. מב, א. וראה לקו"ש

שם ע' 22.

שאפילו אם אין הם בטוחים אם חידושיהם מכוונים לאמיתתה של תורה, הרי לא רק שלא יעכבו את עצמם מכתובת החידושים, אלא – ישתדלו לכתבם, ולפרסם זאת גם בדפוס (בקובץ מיוחד בפ"ע, או בקובץ הכולל חידושי תורה גם מאחרים), ולא רק בין חבריהם ותלמידיהם, אלא גם בין לומדי תורה בכלל,

ועיקר טעם הדבר הוא – כנ"ל – כיון שרואים בפועל, ומעשה רב, שע"ז מתוסף ב"יגדיל תורה ויאדיר", בחיות ותענוג בלימוד התורה, הן בנוגע לעצמו, כפי שרואים בפשטות את התועלת שמתוספת בלימוד התורה ע"ז שצריכים לכתוב זאת לאחרים, והן בנוגע לאחרים («קנאת סופרים תרבה חכמה»¹⁰⁹) – שזו (התועלת שבוה) היא הבחינה הטובה ביותר לצורך הדבר.

וכאמור, הגם שיתכן שהחידוש אינו מתאים לגמרי לאמיתתה של תורה (כנ"ל), הרי זה כדאי. ובפרט שניתן למנוע גם את זה ע"י שלא יפסקו מסקנא להלכה, או אפילו אם כותבים מסקנא – יכולים להוסיף שזהו: לפענ"ד, או אין לסמוך על זה, וכיו"ב.

ולהוסיף, שכאשר מפרסמים את החידושים בדפוס לאחרים – הרי טבע בן אדם (מפני כבוד עצמו, ומנהג העולם), גם דנה"ב, שיהר עוד יותר ויסתכל שוב ויעיין במה שכותב ומפרסם.

ויישר כחם של כל לומדי תורה ומקיימי מצוות בהידור שינצלו את ההתעוררות דומן מתן תורתנו להשתדלות לחדש בתורה (ע"פ כללי התורה) ולפרסם את חידושיהם – ויהי

ותירה מזה – יש לו חיוב, לחדש בתורה¹⁰², „לאפשה לה“¹⁰³, כפסק-דין אדמו"ר הזקן בהלכות תלמוד תורה¹⁰⁴: „לחדש חידושי הלכות רבות לפי רוחב שיש בלבו וישוב דעתו“. וכידוע שלכאו"א מישראל יש את חלקו המיוחד בתורה – „ותן חלקנו בתורתך“¹⁰⁵ – שבו יש בכחו להיות תלמיד המחודש בתורה.

בדורות שלפנינו היו זהירים בנוגע לחידושי תורה (אפילו כאשר אין זה להלכה למעשה, אלא בדרך פלפול בלבד), הן בנוגע לכתובת חידושי תורה, ועאכו"כ בנוגע לפרסומם בדפוס. והנהגה היתה ש"לא כל הרוצה כו' יטול"¹⁰⁶, אלא דוקא לאחרים כו"כ תנאים המוכיחים שהחידושים מכוונים לאמיתתה של תורה כו'.

משא"כ בדורות שלאחרי זה, עד בדורנו זה – הרי מחד גיסא, צריכה אמנם להיות זהירות יתירה, כיון שלא כל אחד שכותב חידושי תורה וכותב פסקי דינים ניתן לסמוך עליו, אבל לאורך, בגלל ירידת הדורות – צריכים לחפש מה שיותר אופנים בכדי להוסיף בלימוד התורה, באופן ד"יגדיל תורה ויאדיר"¹⁰⁷, כולל יגדיל בפרסומה.

ולכן¹⁰⁸ כדאי לעודד ולזרז את כל אלו השייכים לחדש בתורה – ובתנאי שנלמדת ע"פ כללי התורה כפשט –

(102) אגה"ק סכ"ו (קמה, א).

(103) זח"א יב, ב.

(104) פ"ב ס"ב.

(105) אבות פ"ה מ"כ.

(106) לשון המשנה – ברכות טז, ב.

(107) ישע"י מב, כא. חולין טו, ב.

(108) ראה גם ספר השיחות תשמ"ח ח"א ע' 249

הנשמה (חלק אלוהי ממעל ממש¹¹²), שנמצאת למעלה מגלות, ונמצאת במצב של מנוחה, מעין שבת ומנוחה לחיי העולמים.

וזה בא באופן דמיון - „מיד" ר"ת משה, ישראל (הבעש"ט), דוד מלכא משיחא, ג' הרועים הקשורים עם חג השבועות (כנ"ל) - ותיכף ומיד ממש: תיכף לת"ח ברכה¹¹³, מיד ר"ת כנ"ל, ממש - באופן של ממשות, בגשמיות וחומריות העולם, באופן שעושים מחומריות גשמיות, ואת הגשמיות - כלי לרוחניות, עד לרוחניות הכי נעלית, עד כביכול לעצמותו ית', הקשור דוקא עם היש הגשמי¹¹⁴,

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובאופן של זריזות - לפעול ולעשות ענין זה, ודוד מלכא משיחא יבוא ויגאלנו וכל אחד מאתנו אומר למשיח צדקנו „שלום עליכם", עליכם לשון רבים - כולל כל הנשמות דכל בני שבדור הגאולה, והוא משיב לכל אחד בנפרד „עליכם שלום" [„עליכם" לשון רבים כולל - מעשינו ועבודתינו דכאו"א מישראל], ו„עליכם שלום" לכל בני יחדיו,

ועוד והוא העיקר - מיד.

רצון ולהתפלל להתקרב ככל היותר לדרגת תלמיד ותיק, שכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני¹¹⁰.

יג. ויהי רצון, שההוספה והחידוש בלימוד התורה בבואנו מזמן מתן תורתנו - יוסיף עוד יותר במנוחה, מנוחת הנפש ומנוחת הגוף דלומדי התורה, מתוך בריאות הנשמה ובריאות הגוף, ומנוחה דכל בני בכל מקום שהם,

וכך גם במנוחה בכל העולם כולו.

עד שזה יביא בקרוב את המנוחה האמיתית והשלימה - ד„יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", ביטול הגלות דבנ"י, שגלות היא ההיפך הכי גדול דמנוחה והתיישבות דבנ"י - „אוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם"¹¹¹, שמתבטלים הן טלטולי הגלות והן היפך המנוחה דהגלות פנימי בעבודת השם,

כולל ופשוט - הביטול דכל ההעלמות והסתרים דגלות, וכל השאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו, שזה בא מצד הגלות עצמה, מצד זה שנולדנו בגלות וגדלנו בגלות, במילא הרי אנו „אנשי גלות" ר"ל, ונמצאים ב„מצב-גלותי" - שכל זה יתבטל, ויתהפך (ע"י תשובה אמיתית), ע"י גילוי אצל עצמו והדגשת

(112) תניא רפ"ב.

(113) ברכות מב, א.

(114) ראה אנה"ק ס"כ (קל, ריש ע"ב). ביאורי

הזהר לאדהאמ"צ בשלח מג, ג. ובכ"מ.

(110) ראה מגילה יט, ב. ירושלמי פאה פ"ב

ה"ד. שמו"ר רפמ"ו. הנסמן בלקו"ש ח"ט ע' 25 הערות 20-21.

(111) ברכות ג, סע"א.

לזכות

הוד כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח שי' לעולם ועד

מתוך חיים נצחיים טובים מתוקים ושמחים

בלי הפסק בינתיים

ויהי רצון שיראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו,

חסידיו ומכלל ישראל,

וינהיג את כולנו מתוך בריאות הנכונה,

ויעלה תיכף ומי"ד ממ"ש את כל בני שליט"א

קוממיות לארצנו הקדושה בגאולה האמיתית והשלימה,

והעיקר תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

